

Predica de la Krefeld, 06 martie 2005

Ewald Frank

Laudă și mulțumire să fie adusă Domnului și pentru ziua aceasta pe care a făcut-o El pentru binecuvântarea noastră. Și așa cum deja am auzit în cuvântul de introducere, noi să venim la El! Totul este pregătit, așa cum spune și în Matei 22: „Spuneți celor poftiți: ...toate sunt gata, veniți la nuntă.” Și noi credem că răsună ultima chemare, și că este făcută ultima invitație. Iar toți cei care doresc să aibă parte de revenirea Domnului și de ospățul de nuntă al Mielului, trebuie să audă chemarea Lui, trebuie s-o asculte, și să asculte de Cuvântul Său, astfel ca noi să putem să și vedem împlinite lucrurile pe care le credem.

De asemenea salutăm azi pe toți cei de aproape și de departe: vă dorim bun venit. Eu promit de fiecare dată că voi transmite toate salutările din Africa, din Danemarca, din Finlanda, de pretutindeni. Și frații bineînțeles că așteaptă să fie amintite salutările lor. Noi apreciem faptul că putem fi uniți cu așa de mulți frați. Azi foarte de dimineață m-a sunat fratele Elis din Edmonton Alberta, Canada. Cu toții îl cunoaștem pe el și pe sora Nadesh. Ei au ascultat și au urmărit adunarea de ieri seară. Au fost copleșiți. Și fratele a spus: „Salută întreaga adunare. Noi suntem legați împreună cu voi.” Apoi fratele Manfred din Santiago de Chile m-a sunat și a spus: „Frate Frank, noi am ascultat toată predica, și am văzut totul.” Noi vom anunța în scrisoarea circulară care va veni, pentru ca întreaga lume să poată să ne asculte și să fie martoră la tot. Și desigur că trebuie să se anunțe, ca oamenii s-o știe. În orice caz, ne bucurăm de posibilitățile care sunt acum aici, și de asemenea de programele din Kazahstan, programele

din Noua Zeelandă, din Australia, din Canada, din SUA, și din toate locurile în care le putem avea. Programele sunt ascultate, și oamenii scriu deseori și se bucură pentru că încă se mai predică Cuvântul lui Dumnezeu în adevăr. Și așa se împlinește căci Cuvântul Domnului nu se întoarce gol, ci împlinește scopul pentru care a fost trimis.

Și așa cum a amintit fratele Schmitt, mai întâi este semănată sămânța bună, și apoi când se lasă noaptea, când oamenii dorm, Dușmanul își seamănă sămânța lui. Așa a fost în trecut și așa va rămâne.

În general întotdeauna s-a întâmplat așa: Dumnezeu a avut numai un singur proroc adevărat. Și lângă el au fost mulți proroci mincinoși. Același lucru este prevăzut pentru timpul sfârșitului. În aceeași Biblie în care este scris că Dumnezeu va trimite un proroc înaintea venirii zilei Domnului, ziua cea mare și înfricoșată, în aceeași Biblie este scris că se vor ridica mulți proroci și hristoși mincinoși. Ambele lucruri se împlinesc: prorocul cel adevărat a venit, a adus mesajul dumnezeiesc... și azi aş vrea să subliniez din nou în acest loc: noi n-am urmat unor basme meșteșugit alcătuite. Evenimentele supranaturale au avut loc: Stâlpul de Foc s-a coborât, Lumina s-a coborât, așa cum a fost în zilele lui Moise. Noi putem desigur să credem că Stâlpul de Foc și de Nor a fost 40 de ani cu poporul lui Israel, după cum este scris. Așa este scris și noi așa credem. Din Stâlpul acesta de Nor și de Foc, de nor, Domnul vorbea cu Moise la intrarea în cort. Noi de asemenea credem că Domnul s-a arătat lui Saul într-o lumină, când acesta era pe drumul spre Damasc, și el a întrebat: „Cine ești Tu, Doamne?” iar răspunsul a fost: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești.” Oare de ce nu putem crede noi că același Domn s-a descoperit în același fel? Eu o cred. Și v-am spus de curând că eu, fratele Frank, am văzut cu ochii mei fotografia cu lumina de deasupra capului fratelui Branham. Eu am văzut-o în Washington D.C., în decembrie 1969. Am văzut-o cu ochii mei. Este singura ființă supranaturală care a fost fotografiată vreodată – așa au confirmat-o acolo în Washington oamenii de știință.

Eu amintesc aceste lucruri pentru că au fost adăugați frați și surori noi. Dumnezeu Și-a dăruit Cuvântul Său într-un mod supranatural, și l-a confirmat vizibil înaintea oamenilor, ca pe vremea lui Moise. Și după cum lui Moise i s-au dat două semne, la fel i s-au dat două semne și iubitului nostru frate Branham, nu ca atenția să fie îndreptată spre el, ci spre mesajul dumnezeiesc care trebuia să fie vestit. Și noi o spunem așa cum este: Dumnezeu a cercetat generația aceasta într-un mod supranatural. El ne-a cercetat vizibil, plin de îndurare. Și toți cei ce sunt din Dumnezeu vor auzi glasul lui Dumnezeu, vor primi și vor accepta ceea ce a avut să ne spună Dumnezeu, și ceea ce El mai are încă să ne spună.

Apoi sunt câteva anunțuri de făcut: dacă va vrea Dumnezeu, la sfârșitul lui martie vom fi în Böblingen, în Salzburg și în Zürich. Paștele cade de data aceasta în ultimul sfârșit de săptămână din martie. Noi vom anunța totul în scrisoarea circulară. Eu am scris-o săptămâna trecută, iar în săptămâna ce va urma va fi tipărită și expediată. Am atins în ea trei teme, trei subiecte aprinse, și vă spun deja de pe acum: citiți-o cu bunăvoință, cu o inimă deschisă. Noi cu adevărat trăim într-un timp în care totul este înșelăciune, fie în politică, fie în religie. În toate domeniile este un mare haos și numai Dumnezeu mai poate ajuta. Dar Scripturile vorbesc despre încurcătura care va fi, și de asemenea vorbesc despre ceea ce se va întâmpla printre neamuri. Și astfel vedem și de-acolo că suntem la timpul sfârșitului.

De asemenea trebuie să anunțăm că vom face călătoria în Israel, dacă este voia lui Dumnezeu. Aceasta este întotdeauna partea frumoasă din an, când putem petrece câteva zile în țara Bibliei. Și toți care încă nu au plătit, să se grăbească puțin.

Apoi trebuie să anunțăm nu cu tristețe ci cu bucurie, că sora noastră Danzeisen a mers acasă și a avut o înmormântare foarte frumoasă în Freiburg. Desigur că noi o cunoaștem de multe decenii pe sora noastră și pe cei doi frați ai noștri. Și noi suntem recunoscători atunci când frați și surori sunt chemați acasă fără să fie bolnavi multă vreme, ca să fie după aceea în slavă, în Rai. Nu trebuie să fii trist

pentru cineva care a plecat acasă mântuit. Și lucrul frumos este că noi nu trebuie să sanctificăm (a declara sfânt – n.tr.) pe nimeni după moarte. Domnul îi sfințește pe toți în timp ce ei sunt în viață. Și noi suntem foarte, foarte recunoscători și pentru acest lucru. De fapt sunt multe lucruri pentru care putem să fim recunoscători.

Și noi vrem să transmitem aici și salutările celor doi frați vorbitori de limbă portugheză: un frate din Brazilia, care a fost aici, vă salută pe toți; și fratele din Portugalia de asemenea ne salută. Și cum am spus deja, avem multe salutări de aproape și de departe.

Acum mi-ar place foarte mult ca dirijorul corului nostru împreună cu soția sa, să ne cânte o cântare. Eu chiar acum nu-l văd, dar cu siguranță el va veni. De curând fratele și sora noastră au cântat aici, și toți au fost binecuvântați. Noi suntem bucuroși că avem un asemenea dirijor; și el nu dirijează doar, ci de asemenea îi învață pe tineri să cânte la instrumente – și noi suntem bucuroși pentru aceasta. Veniți acum în față și cântați-ne o cântare. Apoi îl vom ruga pe fratele Gilbert din Paris să vină și să se roage cu noi. Apoi vom privi împreună Cuvântul Domnului. Vă rog. [se cântă – n.tr....]

Mulțumesc. Da. Fie ca aceasta să fie o odaie în care să se împlinească făgăduința, așa cum a fost odaia de sus. Să ne ridicăm și să ne rugăm împreună, să credem împreună.

[se roagă fratele Gilbert – n.tr.]

Tatăl nostru ceresc, Dumnezeu Atotputernic, noi suntem acum înaintea Ta și stăm în așteptare. Fie ca inima noastră să fie pregătită ca să asculte ceea ce ai Tu de spus. Fie ca viul și puternicul tău Cuvânt să cadă în inimile noastre. Inimile noastre să fie receptive astfel încât Cuvântul Tău să împlinească scopul pentru care a fost trimis. Doamne, noi așteptăm acum să ne vorbești ca în zilele din vechime. În acest loc noi credem că Tu ai pregătit masa pentru noi, și ai pregătit deja toate lucrurile pentru noi. Doamne iubit, noi suntem flămânzi și însetați. Fie ca Tu să ne dăruiești răspunsul pe care îl așteptăm. Doamne, prin harul Tău dăruiește-ne descoperirea Cuvântului Tău. Doamne, noi dorim să

credem din toată inima, pentru că noi primim acum toate adevărurile biblice. Fie ca Tu să ne înveți prin Cuvântul vorbit. Vorbește-ne, Doamne. Noi ne rugăm pentru toate acestea în Numele Domnului și Mântuitorului nostru iubit, Isus Hristos. Amin.

Să cântăm „Numai să crezi”.

Amin. Puteți lua loc. Noi am auzit deja gânduri minunate în cuvântul de introducere. Aș dori să citesc numai ultima parte din v. 2, din Isaia 55: „Ascultați-Mă dar, și veți mânca ce este bun, și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase.” „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.” Nu ascultați un predicator sau un evanghelist, sau pe cineva oarecare, ci „ascultați-mă pe Mine”. Așa vorbește Domnul. Atunci „veți mânca ce este bun, și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase.”

Ca să continuăm de unde am rămas ieri seară, doresc să citesc Cuvântul din Apoc. 21:4: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” Pe pământul acesta noi mai avem încă toate cele enumerate mai sus: durere, țipăt, tânguire. Săptămâna trecută am trăit-o, am avut iarăși o înmormântare: sora Matke a fost luată acasă. Și în astfel de cazuri se vede tristețe, durere, ești martor la lucrurile care vin în această viață. Și aici ni se spune că El, Domnul și Răscumpărătorul nostru va șterge toate lacrimile din ochii noștri și apoi nu va mai fi moarte, nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut. Și noi putem să nădăjduim că facem parte cu adevărat dintre cei biruitori care vor avea parte de prima înviere, fiindcă noi putem să credem Cuvântul făgăduinței – Cuvântul cu toate făgăduințele. Noi îl putem crede. Și așa cum am spus-o de multe ori: dacă acești credincioși care respectă Cuvântul și care-l primesc și-l ascultă, nu fac parte dintre biruitori, atunci vor fi biruitori toți ceilalți care umblă pe căile lor și care rămân în lucrurile în care s-au născut? Noi rămânem în lucrurile prin care am fost născuți din nou. Dacă privim în „lumea creștină”, atunci toate bisericile rodesc după felul lor. Și uneori se poate spune că „această religie are un miliard de

membri, iar ceilalți au atâtea sute de milioane de membri”. Dar pentru noi este vorba să fim copii ai lui Dumnezeu, este vorba despre viața veșnică, este vorba ca noi, prin har, să fim pentru totdeauna cu Domnul. Și de aceea, Domnul nostru a mai spus: „Voi trebuie să fiți născuți din nou.” Și numai acela care a primit viața nouă de la Dumnezeu are o legătură directă cu Dumnezeu. Pentru că una ține de cealaltă, și se și potrivesc: cele duhovnicești trebuie să fie în legătură cu cele duhovnicești. Și noi avem cu adevărat în timpul acesta profetic marea prioritate de a primi Cuvântul profetic într-un mod ordonat, și de asemenea versetele care aparțin de acesta sunt aduse împreună și după aceea avem o privire cuprinzătoare a lucrurilor.

Mă gândeam de asemenea la ceea ce spune Scriptura în Luca 21:25b – despre efectul valurilor. Și eu amintesc aceste lucruri pentru ca noi să vedem cum lucrurile naturale au o legătură cu cele spirituale, și să înțelegem că noi cu adevărat trebuie să privim ambele lucruri. În Luca 21:25b citim „Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlului mării și al valurilor.” Dacă mergem apoi la prorocul Isaia, citim mai întâi în cap. 51:15 „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care stârnesc marea și fac să-i urle valurile, și al cărui Nume este Domnul oștirilor.” Și cu acesta mergem în Isaia 17, și citim aici v. 12 și vom vedea cum se face trecerea de la urlatul firesc (natural) al mării, la vuietul mării neamurilor, la mulțimea popoarelor care locuiesc pe pământ: „Vai! ce vuiet de popoare multe, care urlă cum urlă marea! Ce zarvă de neamuri, care mugesc cum mugesc niște ape puternice.” Aici este arătată trecerea de la lucrurile naturale la ceea ce va fi printre neamuri, printre mulțimea neamurilor. Și dacă mergem cu aceste cuvinte în prorocul Daniel, în cap. 7 citim v. 1-3: „În anul dintâi al lui Belșațar, împăratul Babilonului, Daniel a visat un vis și a avut vedenii în mintea lui, pe când era în pat. În urmă a scris visul și a istorisit lucrurile de căpetenie.” Este frumos. El a spus lucrurile importante cu următoarele cuvinte: „Daniel a început și a zis: „În vedenia mea de noapte am văzut cum cele patru vânturi ale cerurilor au izbucnit pe marea cea mare.” „...au izbucnit pe marea cea mare. Și patru fiare mari au ieșit din mare, deosebite una de alta.”

Haideți să mergem cu acest cuvânt direct în Apoc. 13 ca să vedem legătura în Noul Testament, pentru evenimentele ce se vor desfășura în timpul sfârșitului așa cum a fost prezis. Numai ca să vedem lucrurile din Scriptură: Apoc. 13:1: „Apoi am stat pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă.” Să mergem direct în Apoc. 17. Aici de la v. 1 ne este descris cum stă femeia pe această fiară plină de nume de hulă, și ea curvește cu împărații pământului. Apoc. 17:2. Și apoi se poate citi întreaga descriere. În v. 4 citim: „Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare.” Nimeni dintre noi nu vrea să citească v. 6: „Și am văzut pe femeia aceasta, îmbătută de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat minune mare.” Cui îi place să citească astfel de versete? Apoc. 17:15 „Apoi mi-a zis: „Apele, pe care le-ai văzut, pe care stă curva, sunt noroadе, gloate, neamuri și limbi.”” Da, noi vedem cum totul vine împreună, cum se primește o imagine cuprinzătoare de sus, despre ceea ce se întâmplă pe pământ.

Și noi vedem cum deja Daniel a văzut marea cea mare și cum din ea au ieșit patru fiare. Apostolul Ioan privește la sfârșitul timpului de sfârșit, și numai ultima fiară se ridică, ultima putere mondială care ne este descrisă foarte clar în Sfânta Scriptură. Și apoi vedem împlinirea în timpul nostru. Noi am vorbit despre aceasta, am scris despre aceasta, și de asemenea ne-am ocupat de fiecare din cele 22 de capitole din Apocalipsa. Eu amintesc lucrurile acestea cu un singur scop: ca noi să vedem că Dumnezeu a dăruit lumină prin Cuvântul prorociei care ne-a fost descoperit prin harul Său.

Și aproape că aș fi gata să plătesc dacă ați vrea să faceți efortul și să mergeți din biserică în biserică, de la un carismatic la alt carismatic, de la un predicator de televiziune la celălalt, și să-i întrebați: „Spuneți-ne ce zice Scriptura aici, ce înseamnă?” Știți care va fi răspunsul lor? „Cred că este așa... părerea mea este că... eu o înțeleg în felul acesta.” În locul acesta noi n-avem părerile noastre

personale: în locul acesta Dumnezeu își descoperă Cuvântul său scump și sfânt, și ne conduce cu adevărat în tot planul lui Dumnezeu, și mai ales în partea profetică precum și în partea de învățătură. Și astfel Dumnezeu ne dă claritate asupra Cuvântului Său în învățătură și cunoștință. Dumnezeu ne dă prin harul Său tot ce ține de așezarea din nou. Cine suntem noi? Cei ce am găsit cu adevărat har înaintea lui Dumnezeu, cei ce stăm la picioarele lui Isus Hristos, Domnul nostru, și care aud cuvintele minunate din gura Lui, și care le primesc prin credință.

De fapt pe lângă toată învățătura despre slujbe și despre daruri, despre înviere și despre orice temă care este tratată în Noul Testament, ținta lui Pavel era desăvârșirea Bisericii lui Isus Hristos. Și la fel este cazul și în acest loc. În toată învățătura despre Dumnezeu, despre botez, despre Cina Domnului, despre fiecare temă biblică – punctul principal este ca noi să fim pregătiți și să fim gata pentru ziua revenirii lui Isus Hristos.

Eu nu știu dacă este numai o lege sau o practică iudaică, dar în orice caz în iudaism fiecare trebuie să-și mărturisească păcatele în ultima zi a vieții lui, înainte să moară. Apoi ceilalți spun că trebuie să mărturisești în fiecare zi în care păcătuiești, pentru că mâine ai putea să mori. Și uneori oamenii au o înțelepciune care ar putea chiar să ne atingă inima. Domnul a spus: „Fiți gata, pentru că nu știți când se întoarce Domnul. Fiți gata să stați înaintea Lui ca să priviți slava Lui.” Iar pentru aceasta este necesară ascultarea de Cuvântul Său.

Haideți să citim câteva versete pentru că noi punem mare accent pe Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu citim numai un verset și după aceea spunem despre acesta ceea ce credem noi că este corect, ci mergem de la verset la verset, și-L lăsăm pe Dumnezeu să ne vorbească prin Cuvântul Său.

În Romani 15, în primele versete se exprimă ceea ce este de fapt foarte important pentru noi, lucruri la care noi trebuie să luăm seama: Rom. 15:1 „Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm

slăbiciunile celor slabi, și să nu ne plăcem nouă înșine.” Astăzi este slab fratele, dar poate că mâine ești tu slab. Noi avem nevoie unii de alții, și avem nevoie să ne înțelegem unii pe alții. Acest lucru trebuie să devină din ce în ce mai vizibil, și anume ca noi să ne înțelegem unii pe alții și în situațiile dificile, în încercări. Pentru că atunci avem nevoie chiar mai mult unii de alții. Atunci nu de muștrare avem nevoie, ci de înțelegere.

Apoi continuă: „Fiecare din noi să placă aproapelui, în ce este bine, în vederea zidirii altora.” Să spunem și să facem numai ceea ce slujește spre zidire. Nici un credincios să nu spună sau să facă ceva ce nu este spre zidirea celuilalt, și prin aceasta spre zidirea întregii Biserici.

Apoi v. 3: „Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui însuși; ci, după cum este scris: „Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine.” Noi trebuie să ne purtăm poverile unii altora. Ieri spuneam că noi ca adevărați credincioși trebuie să trecem prin anumite încercări prin care mulți alții nu trebuie să treacă. Nu a cerut Dușmanul în zilele lui Petru să-i cearnă pe credincioși cum se cerne grâul? Și ce se întâmplă? Grâul rămâne în ciur, indiferent cum s-ar mișca ciurul dintr-o parte-n cealaltă. Grâul rămâne în ciur! Pleava este cea care zboară. Și dacă și-așa va fi arsă, atunci lăsați-o să zboare. Dar grâul rămâne. Și astfel, prin toate necazurile, prin toate încercările, noi avem întotdeauna făgăduința, Dumnezeu ne ajută întotdeauna, Dumnezeu ne ajută să ne ridicăm. Uneori oamenii sunt talentați să-l demoralizeze și mai mult pe cel ce trece prin încercare, dar Dumnezeu zidește, El mângâie, El ajută, El ne dă mâna Lui. Și noi suntem recunoscători pentru aceasta.

Acum ca să revenim la ultima duminică din Zürich; acolo am subliniat în mod deosebit două versete pe care vreau să le citesc și acum, și anume din Evrei 11, și citim de acolo mai întâi v. 11 și apoi 13. Evrei 11:11: „Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credințioșia Celui ce-i făgăduise.” Mai înainte s-a vorbit despre Avraam care l-a crezut pe

Dumnezeu și acest lucru i s-a socotit ca neprihănire, și Avraam este numit părintele credinței. Și noi ne bucurăm de acest lucru. Dar aici este amintită și Sara, care n-a ținut seama de vârsta ei înaintată și a primit putere. Puterea o primește cel ce crede făgăduința. Și acesta este miezul: puterea lui Dumnezeu se descoperă acolo unde oamenii cred făgăduința lui Dumnezeu. Și atunci ei nu se mai uită la starea în care se găsesc, și la ceea ce simt ei. Credința n-are nimic de-a face cu simțurile. Fratele Branham sublinia acest lucru în una dintre predicile lui. El a spus că Domnul n-a întrebat niciodată „Simți tu ceva?” ci a spus „Crezi tu?” Mai întâi crezi, și după aceea simți. Așa este în cazul credincioșilor. Majoritatea oamenilor vor mai întâi să simtă ceva, și după aceea să creadă. Dar așa nu merge. NU! Mai întâi crezi, și după aceea trăiești ce ai crezut. Pentru că puterea lui Dumnezeu se descoperă prin credință.

Aici este scris „...fiindcă a crezut în credincioșia Celui ce-i făgăduise.” Aici este miezul: nu a fost un semn de întrebare. Domnul Dumnezeu a spus-o, și așa cum a spus-o, așa va fi! PUNCT! El și-a asumat răspunderea împlinirii! Eu cred, și privesc la Cel ce a dat făgăduința. Și El este Credincios, este Adevărat, și după cum a spus El, așa mi se va face. Aceasta este adevărata credință biblică a celor care nu trebuie să se străduiască să-L creadă pe Dumnezeu, ci care primesc Cuvântul, iar credința le devine o descoperire, și devine puterea lui Dumnezeu pentru ei, și-i conduce în împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu.

Apoi în v. 13 avem un cuprins al credincioșilor din Vechiul Testament, și se spune că ei toți au văzut de departe făgăduința principală a venirii Domnului, și au murit cu toții în credință. Poate citim v. 13: „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.” Avem și aici o relatare minunată despre un nor mare de martori din Vechiul Testament. Este o relatare minunată. Ei toți au urat de bine făgăduințelor, prin credință; ei le-au văzut de departe dar nu le-au trăit.

În Noul Testament totul s-a schimbat. Ceea ce în Vechiul Testament era departe, în Noul Testament a venit aproape. Împlinirea prorociilor s-a apropiat la începutul Noului Testament și Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său ca să-L împlinească.

În această legătură m-am gândit: cum trebuie să se fi simțit toți bărbații lui Dumnezeu din Vechiul Testament? Adam a privit cu 4000 de ani în viitor în legătură cu împlinirea făgăduinței primite de el în grădina Edenului, și anume că va veni sămânța femeii ca să zdrobească capul șarpelui. De departe el a urât de bine acestei făgăduințe, el s-a bucurat că va veni ziua aceasta. Enoh a trăit cam la trei mii de ani înainte de Hristos, și el a prorocit deja că va veni Domnul cu zecile Lui de mii de sfinți, și a urât de bine de departe acestei făgăduințe. Avraam a urât de bine, Moise, toți acești proroci din Vechiul Testament până la prorocul Isaia și Maleahi. Cu toții știm că Isaia a trăi cam la opt sute de ani înainte de Hristos.

Și eu am spus-o aici nu demult: fratele Branham a „înflorit” puțin această discuție cu Isaia: „Acum ești pe patul morții, vei muri. Mai ești convins că prorocia ta se va împlini? Va rămâne fecioara însărcinată și va naște ea un Fiu? Mai ești convins de asta?” Și fratele Branham spune: „Isaia a spus cu ultimele sale puteri: „Eu știu că se va întâmpla așa, pentru că nu eu am spus-o, ci Dumnezeu a spus-o prin mine! Și se va împlini!””

Haideți să ne gândim la prorocul Maleahi – la patru sute de ani înainte de Hristos el proorocește în cap. 3: „Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, - zice Domnul oștirilor.” Maleahi, tu privești în viitor, tu aștepti aceasta, tu-i urezi de bine, tu vrei s-o vezi. Toți au fost luați acasă și n-au văzut-o.

Și după aceea în ultimele versete din Evrei 11 spune că Dumnezeu are ceva mai bun pentru noi. Să citim Evrei 11:39-40: „Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit

ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.” - numai cu noi, cu Biserica nou-testamentară în care se împlinesc toate făgăduințele date de Dumnezeu în tot Vechiul Testament. Și noi trăim la sfârșitul timpului de har și putem să vedem cu adevărat tot planul Dumnezeului nostru, așa cum n-a fost descoperit niciodată înainte. Noi ne bucurăm de acest lucru, că Dumnezeu are o cale cu Israelul, El are o cale cu Biserica. Noi ne bucurăm că putem auzi în timpul acesta mesajul divin, și că ne-a devenit clar că nu era vorba despre bărbatul din Kentucky, ci despre omul trimis de Dumnezeu cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu o descoperire adevărată și clară a mesajului divin de mântuire.

Și numai ca să revenim la ce spuneam ieri seară, dați-mi voie să spun aici: nu există nici un mesaj pe lângă Biblie. Există numai un singur mesaj, și acesta este mesajul lui Isus Hristos, Domnul nostru. Cel care din mesajul timpului de sfârșit face ceva ce este în afara Bibliei, el însuși se scoate în afara Cuvântului lui Dumnezeu și nu va avea parte de ceea ce va face Dumnezeu conform Cuvântului Său. Și de aceea noi ne deosebim de toți ceilalți. Unii așteaptă ca fratele Branham să aibă o misiune într-un cort. Nici nu vă pot spune ce așteaptă oamenii de pretutindeni, și ce se învață și ce propagandă se face. Și eu am ajuns la concluzia că toate acestea sunt tactici de diversiune pentru ca oamenii să fie conduși în diferite direcții și sunt distrași de la direcția principală pe care ne-a arătat-o nouă Dumnezeu foarte clar în Cuvântul Său, în acest timp al nostru. Și eu nu sunt aici ca să mă reprezint pe mine, sau ca să mă apăr, ci sunt aici ca să vestesc Cuvântul Dumnezeului Atotputernic în adevăr. Mulțumiri lui Dumnezeu că până azi nu trebuie să retractez nimic pentru că am predicat numai ce este scris în Scriptură.

Acum vom citi numai versetele care ne arată zidirea Bisericii nou-testamentare, din 2 Cor. 1. De multe ori am citit aceste versete, dar lăsați-mă să le recitesc și azi. 2 Cor. 1:20-22. Vă rog haideți să luăm seama la tot ce se spune aici: „În adevăr, făgăduințele lui

Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „da”; de aceea și „Amin”, pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu.” Dar acum urmează ceea ce ține de aceasta: „Și Cel ce ne întărește (sau: zidește – versiunea KJ – n.tr.) împreună cu voi, în Hristos...” Deci zidirea pe temelie, nu pe o temelie nouă, nu pe o învățătură nouă, ci zidirea Bisericii nou-testamentare așa cum a fost la început, pe temelia apostolilor și a prorocilor, iar Isus Hristos este chiar piatra din capul unghiului. Așa a fost la început, și așa trebuie să fie, și va fi, la sfârșit.

Aici sunt scrise ambele: despre ungere și despre zidire. Cel care vorbește numai despre ungere, acela încă mai poate să meargă în diferite direcții, dar nu are o temelie. Dar cel care poate mărturisi despre zidire și despre ungere, le are pe amândouă. El are temelia și zidirea pe temelie. Și acest lucru este foarte important. Să mai citim o dată: „Și Cel ce ne întărește (zidește – n.tr.) împreună cu voi, în Hristos, și care ne-a uns, este Dumnezeu.” Ieri citeam din Efeseni 4: „să nu mai plutim încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură” ci să stăm tari și să fim zidiți așa cum în Vechiul Testament poporul lui Israel s-a întors și, sub conducerea lui Dumnezeu și a lui Ezra și Neemia, a curățat ruinele vechiului Templu până ce au găsit vechea temelie și atunci a venit veselia, lauda și închinarea. Și Ezra stătea înaintea poporului și citea din Cuvântul lui Dumnezeu. Și toți au spus „Amin! Amin! Amin!” Aceste lucruri ar trebui citite odată. Și nu numai citite, ci trebuie să le trăim, pentru că la fel se întâmplă în vremea noastră. Trebuie îndepărtat tot ceea ce a rămas din trecutul religios și acoperă temelia, și apoi trebuie zidit din nou pe aceasta, pe adevărata temelie a apostolilor și prorocilor. Și atunci nu mai vedem pe nimeni, decât pe Isus; nici un proroc, nici un apostol. Atunci Domnul este Cel care ne vorbește, și pe care L-am înțeles, și la dispoziția căruia stăm noi, pentru ca voia lui Dumnezeu să se împlinească și în viețile noastre. Și numai după aceea vine pecetea. Și acesta este de asemenea un punct la care trebuie să luăm seama.

V. 22: „El ne-a și pecetluit, și ne-a pus în inimă arvuna Duhului.” Aici sunt trei lucruri: zidirea, ungerea, și pecetluirea cu

Duhul Sfânt. Și acestea sunt cele trei lucruri de care avem noi nevoie acum: să fim zidiți pe Isus Hristos conform acestui plan. Acesta este planul. Aici este rânduiala divină, aici avem exemplul, modelul, și nimeni nu va putea să ne îndepărteze de acesta. Noi suntem rânduiți de Dumnezeu ca să fim Biserica Dumnezeului Celui Viu acum, la sfârșitul timpului de har. Și de aceea noua zidire a bisericii este necesar să se facă pe temelia originală. Haideți s-o spunem așa cum este: dacă cineva nu a zidit pe stâncă ci pe nisip, atunci ce se va întâmpla? Totul se prăbușește la prima furtună și la prima ploaie. Noi nu vrem ca totul să se prăbușească. Noi vrem să reziste la fiecare furtună care ar putea să vină. Și furtuni vor veni, dar temelia este pusă, și noi putem să zidim pe aceasta, prin har.

După aceea primim și ungerea și apoi ni se spune că Dumnezeu ne-a pecetluit cu pecetea Lui. Nu există ceva mai măreț sau mai glorios, decât ca Dumnezeu să-și pună pecetea Lui peste noi, după ce am fost bine zidiți (întemeiați), după ce am primit în inimile noastre respectul pentru Dumnezeu și pentru Cuvântul Său, și după ce ne-am supus lui Dumnezeu devenind pietre vii în această clădire divină, fiind o parte din această zidire... Ați auzit vreodată ca o piatră să-i spună Meșterului Ziditor „Nu așa!”? Pietrele sunt în mâna Meșterului Ziditor, iar Cel care este Piatra din capul unghiului și care ne-a făcut pietre vii... așa am auzit-o ieri de la fratele Russ în cuvântul de introducere din Evrei 3, El este credincios peste casa Lui, și casa Lui suntem noi. Și Petru spune că noi ca niște pietre vii suntem zidiți ca să fim o casă duhovnicească în Duhul.

Frați și surori, aici nu este nici un fel de învățătură sau confesiune nouă, ci aici alinierea se face față de Dumnezeu conform Cuvântului Său. Și toți cei ce sunt din Dumnezeu vor auzi glasul Lui și vor răspunde la ceea ce are El de spus.

Multe versete ar putea fi citite ca să vedem cât de important este să umblăm în ascultare de Cuvântul Său. Să nu riscăm nimic, să nu ne gândim că va merge cumva. Va merge numai dacă voia noastră va fi pusă în voia lui Dumnezeu, dacă ne vom întoarce de pe căile

noastre pe calea mântuirii. Numai așa vom ajunge la destinație. S-ar putea citi Filipeni 1, Filipeni 2, Efeseni 3 – multe texte ar putea fi adăugate.

Haideți să cuprindem. Iubiți frați și surori, și scumpi prieteni, noi avem un mandat divin ca să purtăm Cuvântul Său până la marginile pământului, ca să facem ultima chemare, prin harul Său. Și noi credem sută la sută în trimiterea slujitorului și prorocului Său. Noi credem sută la sută ce i s-a spus în 11 iunie 1933. Și eu, fratele Frank am întâlnit în aprilie 1966 în Jeffersonville, în capela de acolo, între 10-12 persoane care au fost prezente în 11 iunie 1933, care au fost dintre cei 4000 de oameni atunci când Lumina supranaturală s-a coborât deasupra fratelui Branham, și când glasul i-a spus: „Așa cum Ioan botezătorul a fost trimis ca să premergea prima venire a lui Hristos, tot așa ești trimis tu cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos.”

Frați și surori, dați-mi voie să adaug aici la ceea ce am citit în Evrei 11 despre sfinții Vechiului Testament, ziua căreia i s-a urât de bine de departe, pe care au vrut ei s-o vadă, și apoi Domnul nostru spune în Mat. 13:17: „...mulți prooroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, și nu le-au văzut.” Și apoi cei care au trăit la vremea împlinirii, au trecut pe lângă pe lângă ceea ce au așteptat alții de mii de ani și de sute de ani. Când a avut loc împlinirea, ei au trecut pe lângă aceasta. Numai o mână de oameni L-au urmat pe Domnul și au crezut. În timpul nostru nu este nici o diferență. Dar lăsați-mă să subliniez: prorocii și apostolii au așteptat și ceea ce trăim noi acum. Citiți numai epistolele apostolilor, unde se vorbește despre vremea sfârșitului, despre zilele din urmă, și vedeți cum vorbeau ei despre aceste lucruri, și cum le așteptau. Iar noi, cei mai mici dintre toți, suntem nerecunoscuți în această lume, nerecunoscuți în economie, politică și religie însă avem o recunoaștere divină pentru timp și veșnicie; și nu avem un nume în lumea aceasta, iar numele pe care-l avem noi a fost murdărit; dar numele care ne-a fost descoperit, Numele Domnului nostru Isus Hristos să fie mult

înălțat și laudat. Și Lui, singurului Dumnezeu îi aparține toată slava și cinstea în veci. Nu lăsați ca această încheiere a zilei mântuirii să treacă pe lângă voi, ci aveți parte ce ceea ce a făgăduit Dumnezeu. Faceți ca Sara, credeți în credincioșia Celui ce a făgăduit și fiți siguri că El va împlini ceea ce a spus. Și dacă este scris „ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi” atunci noi ne bucurăm că în ziua slăvită a revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru, toți cei din Noul și din Vechiul Testament vor fi adunați împreună, cu Avraam, Isaac și Iacov, și vom sta la masa cea mare. Și după aceea vom sărbători ospățul de nuntă cu Domnul nostru și cu toți cei ce au crezut făgăduințele lui Dumnezeu și care le-au trăit. Și atunci toate lacrimile vor fi șterse, toate lucrurile vor fi trecut și iată că toate lucrurile s-au făcut noi.

Ascultați acest lucru, o, voi toate popoarele, luați-o la inimă, voi, copii ai lui Dumnezeu din toate popoarele, limbile și neamurile: răsună ultima chemare! Ascultați ceea ce spune Duhul bisericilor. Nu mai este timp de răzgândit. Acesta este timpul în care trebuie să credem așa cum spune Scriptura, și să ne aliniem la Dumnezeu și la Cuvântul Său, să fim întemeiați pe temelia originală, unși, și pecetluiți cu Duhul Sfânt pentru ziua răscumpărării trupului nostru, când Îl vom vedea pe Domnul.

A Dumnezeului nostru să fie cinstea și lauda, acum și pentru totdeauna. Amin. Să ne ridicăm pentru rugăciune. Să cântăm „O, este Isus.” [...]

Să ne aplecăm capetele și să rămânem în rugăciune tăcută înaintea Domnului Dumnezeu. Frați și surori, dacă ați fost atinși adânc în interiorul vostru așa cum am fost și eu, atunci putem face numai un lucru: să-I mulțumim Domnului Dumnezeu pentru că am înțeles vorbirea Lui, că am crezut-o, că am primit-o. El nu a vorbit în zadar. Cu noi nu se împlinește că avem urechi și nu auzim, că avem ochi și nu vedem, ci cu noi se împlinește „ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!” Azi vrem să-I mulțumim lui Dumnezeu. Și dacă ați înțeles vorbirea lui Dumnezeu, spuneți doar „Amin!” Aleluia. Haideți să-L laudăm pe Domnul împreună, și să-I dăm slava, și să ne

rugăm pentru lucrarea lui Dumnezeu, să ne rugăm pentru Biserica lui Dumnezeu din lumea întreagă, ca Dumnezeu să dea o biruință cum n-a mai fost niciodată înainte pe pământ, însoțită de brațul întins al lui Dumnezeu. Haideți să-I mulțumim împreună. Aleluia. Aleluia. Slavă lui Dumnezeu. Frate Rus vino și mulțumește. Aleluia. Aleluia.

Slavă și cinste Numelui Său cel Sfânt. Laudă Numelui Său. Doamne lucrează Tu, descoperă-Ți biruința, zidește-Ți Biserica, unge-o, pecetluiește-o. Tu ai vorbit prin Cuvântul Tău scump și sfânt. Aleluia. Slavă Numelui Tău. Primește cinstea. Noi slăvim puterea sângelui Tău, a Cuvântului și a Duhului Tău. Toată lumea să audă, toată lumea să vadă că poporul Tău crede Cuvântul Tău.

[Se roagă acum fr. Rus:] Tată ceresc, Îți mulțumim din inimă pentru acest ceas de dimineață, pentru vorbirea Ta puternică prin Cuvântul Tău scump și sfânt. Noi știm că cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul Tău rămâne în veci – ceea ce ai vorbit Tu prin proroci, prin apostoli, rămâne în veci. Laudă Numelui Tău minunat și slăvit. Dumnezeuul meu, dă har fraților mei, surorilor mele, tuturor celor de aproape și de departe care au auzit Cuvântul Tău, binecuvântează-i pe toți din bogăția harului Tău. De asemenea îi aducem înaintea Ta pe cei slabi, pe cei bolnavi, care nu au putut să vină: binecuvântează-i pe toți, Doamne. Mântuiește-i pe cei ce trebuie mântuiți. Noi ne rugăm în Numele Tău minunat și slăvit, al lui Isus. Primește cinstea, slava și lauda, în Numele Sfânt al lui Isus.